

Bruxelles, 13 iulie 2017
(OR. en)

11272/17

**Dosar interinstituțional:
2017/0158 (COD)**

UD 183
ENFOCUSTOM 175
EF 167
ECOFIN 649
JAI 694
COSI 166
COTER 74
RELEX 658
DROIPEN 104
COPEN 239
CODEC 1251

PROPUNERE

Sursă:	Secretar general al Comisiei Europene, sub semnătura dlui Jordi AYET PUIGARNAU, director
Data primirii:	13 iulie 2017
Destinatar:	DI Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, Secretarul General al Consiliului Uniunii Europene
Nr. doc. Csie:	COM(2017) 375 final
Subiect:	Propunere de REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI privind importul bunurilor culturale

În anexă, se pune la dispoziția delegațiilor documentul COM(2017) 375 final.

Anexă: COM(2017) 375 final

Bruxelles, 13.7.2017
COM(2017) 375 final

2017/0158 (COD)

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

privind importul bunurilor culturale

{SWD(2017) 262 final}

{SWD(2017) 263 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

- **Motivele și obiectivele propunerii**

În cadrul Agendei europene privind securitatea din 2015¹ și al Planului de acțiune din 2016 pentru consolidarea combaterii finanțării terorismului², Comisia a anunțat că va pregăti o propunere legislativă îndreptată împotriva comerțului ilicit cu bunuri culturale. Parlamentul European și Consiliul au salutat Agenda europeană privind securitatea³ și planul de acțiune și au solicitat intensificarea activităților în acest sens⁴. La 15 martie 2017, a fost adoptată Directiva privind combaterea terorismului, care include dispoziții privind sancțiunile penale aplicabile persoanelor fizice sau juridice care acordă sprijin material în scopuri teroriste⁵.

Intenția de a pregăti o propunere legislativă a fost anunțată și în Comunicarea comună a Comisiei Europene și a Înalțului Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate către Parlamentul European și Consiliu intitulată „Către o strategie a UE pentru relațiile culturale internaționale”⁶.

La nivel mondial, această propunere ar trebui examinată, de asemenea, în lumina declarației liderilor G20 din 8 iulie 2017⁷, în care aceștia și-au afirmat angajamentul de a aborda problema surselor alternative de finanțare a terorismului, inclusiv jafurile și contrabanda cu obiecte de antichitate.

Regulamentul și măsurile descrise mai jos vin drept răspuns, de asemenea, la Rezoluția Parlamentului European din 30 aprilie 2015 privind distrugerea siturilor culturale săvârșită de ISIS/Da'esh, în care se solicită, printre altele, adoptarea unor măsuri decisive pentru oprirea comerțului ilicit cu bunuri culturale și crearea unor programe de formare europene destinate judecătorilor, polițiștilor și agenților vamali, administrațiilor publice și, la nivel mai general, actorilor de pe piață, precum și pentru conceperea unor campanii de sensibilizare menite să descurajeze achiziționarea și vânzarea de bunuri culturale provenite din comerțul ilicit.

În concluziile sale din 12 februarie 2016, Consiliul a reamintit importanța intensificării luptei împotriva comerțului ilicit cu bunuri culturale și a solicitat Comisiei să propună cât mai curând măsuri legislative pe această temă.

La 24 martie 2017, în Rezoluția 2347 (2017)⁸, Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite a solicitat statelor membre să ia măsuri pentru combaterea comerțului și a traficului ilicit cu proprietate culturală, în special atunci când rezultă dintr-un context de

¹ COM(2015) 185 final, 28 aprilie 2015.

² Comunicarea Comisiei către Parlamentul European și Consiliu privind Planul de acțiune pentru consolidarea combaterii finanțării terorismului [COM(2016) 50 final], 2 februarie 2016.

³ Rezoluția Parlamentului European din 9 iulie 2015 referitoare la agenda europeană de securitate [2015/2697 (RSP)].

⁴ Concluziile Consiliului European din 18 decembrie 2015.

⁵ Directiva (UE) 2017/541 a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie 2017 privind combaterea terorismului și de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/475/JAI a Consiliului și de modificare a Deciziei 2005/671/JAI a Consiliului; JO L 88, 31.3.2017, p.6-21.

⁶ JOIN(2016) 29 final

⁷ <https://www.g20.org/gipfeldokumente/G20-leaders-declaration.pdf>

⁸ <http://unscr.com/en/resolutions/doc/2347>

conflict armat sau dacă sunt desfășurate de grupări teroriste. Tot în martie 2017, miniștrii culturii din cadrul grupului G7 au invitat toate statele să interzică comerțul cu proprietate culturală obținută prin jaf sau trafic transfrontalier, subliniind importanța unei cooperări mai strânse între autoritățile internaționale judiciare și de aplicare a legii⁹.

În Declarația de la Roma din 25 martie 2017, liderii celor 27 de state membre și ai instituțiilor UE și-au reafirmat, de asemenea, angajamentul de a proteja patrimoniul cultural și diversitatea culturală. Lupta împotriva comerțului ilicit de bunuri culturale se va afla în centrul acțiunii europene pe parcursul Anului European al Patrimoniului Cultural 2018.

Inițiativa urmărește să împiedice importul și depozitarea în UE a bunurilor culturale exportate ilegal din țări terțe, reducând astfel traficul de bunuri culturale, luptând împotriva finanțării terorismului și protejând patrimoniul cultural, în special obiectele arheologice, din țările afectate de conflicte armate. Având în vedere cele de mai sus, inițiativa propune: să se stabilească o definiție comună pentru bunurile culturale la import; să se asigure faptul că importatorii dau dovadă de diligență atunci când achiziționează bunuri culturale provenite din țări terțe; să se stabilească informații standardizate care să certifice legalitatea bunurilor; să se propună măsuri eficiente de descurajare a traficului și să se promoveze implicarea activă a părților interesate în protejarea patrimoniului cultural.

Propunerea nu este legată de REFIT.

- **Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică vizat**

În prezent, nu există norme comune privind importul bunurilor culturale din țări terțe, cu excepția Regulamentului (CE) nr. 1210/2003 al Consiliului¹⁰ din 7 iulie 2003 privind anumite restricții specifice în relațiile economice și financiare cu Irak și a Regulamentului (UE) nr. 36/2012 al Consiliului¹¹ privind măsuri restrictive având în vedere situația din Siria, care prevăd o interdicție a comerțului cu bunuri culturale cu țările respective. Inițiativa urmărește să completeze cele două măsuri și, de asemenea, legislația existentă a UE privind exportul de bunuri culturale [Regulamentul (CE) nr. 116/2009¹²].

- **Coerența cu alte politici ale Uniunii**

Regulamentul propus completează cadrul juridic al UE referitor la comerțul cu bunuri culturale, care a conținut până acum doar legislație privind exportul de bunuri culturale¹³ și restituirea obiectelor culturale care au părăsit ilegal teritoriul unui stat membru¹⁴. În ceea ce privește importurile, cadrul juridic se limita la măsurile de restricționare a comerțului cu bunuri culturale provenite din Irak și Siria.

Punerea în aplicare a dispozițiilor regulamentului va fi însoțită de o serie de acțiuni ale UE – în curs de desfășurare sau pe punctul de a fi lansate – care vor aborda factorii ce determină

⁹ http://www.beniculturali.it/mibac/multimedia/MiBAC/documents/1490881204940_DECLARATION-Dichiarazione.pdf

¹⁰ JO L 169, 8.7.2003, p. 6.

¹¹ JO L 16, 19.1.2012, p. 1.

¹² Regulamentul (CE) nr. 116/2009 al Consiliului din 18 decembrie 2008 privind exportul bunurilor culturale; JO L 39, 10.2.2009, p. 1.

¹³ JO L 324, 22.11.2012, p. 1.

¹⁴ Directiva 2014/60/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind restituirea obiectelor culturale care au părăsit ilegal teritoriul unui stat membru și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1024/2012 (reformare); JO L 159, 28.5.2014, p. 1-10.

oferta și cererea de bunuri culturale comercializate în mod ilicit, precum nivelurile inegale de pregătire și de aplicare a standardelor în materie de obligație de diligență în statele membre sau capacitatea insuficientă din anumite țări de unde provine traficul, în special în contexte fragile.

Combaterea traficului de bunuri culturale face parte din lupta UE împotriva criminalității organizate. Ca urmare a deciziei Consiliului Justiție și Afaceri Interne din 18 mai 2017¹⁵, cooperarea operațională sporită dintre autoritățile de aplicare a legii va continua, în perioada 2018-2021, în cadrul **ciclului de politici ale UE privind criminalitatea organizată și gravă**.

În cadrul unui proiect-pilot care se va desfășura în 2017-2018, UE se va alătura Organizației Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură (UNESCO) pentru a elabora **module de formare privind traficul de bunuri culturale destinate categoriilor profesionale relevante, inclusiv ofițerilor de poliție**. Același proiect-pilot va finanța și **un studiu cuprinzător cu privire la dimensiunile comerțului ilicit cu bunuri culturale** care se va axa asupra rutelor, volumelor și modurilor de operare ale traficului și asupra utilizării noilor tehnologii pentru combaterea acestuia.

Dezvoltarea capacităților autorităților de aplicare a legii este asigurată și prin **instrumentul de asistență tehnică și schimb de informații (TAIEX) al UE**. În ultimii ani, au fost organizate mai multe ateliere privind combaterea comerțului ilicit cu bunuri culturale, de exemplu, în fosta Republică iugoslavă a Macedoniei, Turcia, Kosovo, Bosnia și Herțegovina și Serbia. Disponibilă odinioară numai în țările care fac obiectul politicii de vecinătate, asistența TAIEX poate fi oferită în prezent și în alte părți ale lumii.

Experții în patrimoniul cultural participă tot mai des la misiuni comune **de evaluare a nevoilor postdezastru și de evaluare a nevoilor de reconstrucție și de consolidare a păcii**, organizate de UE, ONU și Banca Mondială în vederea evaluării pagubelor și a riscurilor pentru patrimoniul cultural, inclusiv a traficului.

Lista cu inițiative nu este exhaustivă. În viitorul apropiat, vor fi implementate alte măsuri destinate să faciliteze punerea în aplicare a regulamentului propus și să sprijine obiectivele acestuia.

Propunerea se aliniază totodată altor politici ale Uniunii și contribuie la acestea; este vorba în special de:

- *Agenda europeană privind securitatea*¹⁶, care subliniază importanța combaterii terorismului și a criminalității organizate;
- *Planul de acțiune pentru consolidarea combaterii finanțării terorismului*, care enumeră o serie de inițiative legislative și de politică (inclusiv prezenta propunere), care urmează să fie adoptate ca parte a unei abordări cuprinzătoare în acest domeniu; și
- Directiva Parlamentului European și a Consiliului privind combaterea terorismului și de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/475/JAI a Consiliului privind combaterea terorismului, care include dispoziții privind sancțiunile penale aplicabile persoanelor fizice sau juridice care acordă sprijin material în scopuri teroriste.

¹⁵ <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-8654-2017-INIT/ro/pdf>

¹⁶ COM(2015) 185 final.

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

• Temei juridic

UE deține competențe exclusive în ceea ce privește politica comercială și legislația vamală, precum măsurile de control vamal la import, în temeiul articolelor 3 și 207 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE).

Potrivit articolului 207 din TFUE, Parlamentul European și Consiliul, hotărând prin regulamente în conformitate cu procedura legislativă ordinară, adoptă măsurile care definesc cadrul în care este pusă în aplicare politica comercială comună. Se poate menționa exemplul Regulamentului (CE) nr. 116/2009 privind exportul bunurilor culturale, care a fost adoptat în temeiul articolului 207 din TFUE.

• Subsidiaritate (pentru competență neexclusivă)

Nu se aplică

• Proporționalitate

Opțiunea de politică preferată combină opțiunile cu și fără caracter de reglementare. Domeniul de aplicare al măsurii de reglementare propuse acoperă o gamă largă de bunuri culturale, fără a obstrucționa comerțul legitim, grație limitei de vechime de cel puțin 250 de ani prevăzută pentru aceste bunuri. Această limită de vechime reprezintă o abordare echilibrată, în conformitate cu normele în vigoare în alte jurisdicții, și va contribui la asigurarea unei abordări coerente la nivel internațional. De asemenea, nivelul de control înainte de intrarea pe teritoriul vamal al Uniunii este diferențiat, în funcție de riscul de furt perceput pentru anumite categorii de bunuri culturale, cum sunt descoperirile arheologice sau părțile unor monumente.

A se vedea trimerile la considerațiile de proporționalitate din Raportul privind evaluarea impactului, în special secțiunile 7.3.5 și 7.4.4.

• Alegerea instrumentului

Un regulament al Parlamentului European și al Consiliului este instrumentul potrivit în acest caz, în conformitate cu articolul 207 din TFUE – temeiul juridic al propunerii.

3. REZULTATELE EVALUĂRILOR EX POST, ALE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRILOR IMPACTULUI

• Evaluări ex post/verificări ale adecvării legislației existente

În prezent, nu există nicio legislație a UE care să reglementeze importul bunurilor culturale; prin urmare, prezenta propunere nu are legătură cu evaluări ex-post sau verificări ale adecvării.

• Consultările cu părțile interesate

Comisia a organizat următoarele consultări cu părțile interesate:

1. O consultare publică¹⁷ pe serverul Europa, care a fost deschisă pentru contribuții din partea tuturor părților interesate în perioada 23 octombrie 2016-23 ianuarie 2017. Chestionarul a fost conceput pentru a afla opiniile următoarelor categorii de părți interesate: cetățeni, întreprinderi, asociații profesionale și reprezentanți de interese, ONG-uri și societatea civilă, autorități publice. Chestionarul viza problematica traficului ilicit de bunuri culturale, măsurile care trebuie adoptate cu privire la importul bunurilor culturale pentru a combate comerțul ilicit și finanțarea terorismului, impactul și parametrii eventualelor măsuri legislative. Comisia a primit în total 305 contribuții.

Deși adoptarea unor reguli vamale la import de către Uniune este o măsură care se bucură de un sprijin puternic, părerile sunt împărțite atunci când se ridică întrebarea dacă astfel de măsuri ar fi eficiente împotriva criminalității organizate și a finanțării terorismului, majoritatea întreprinderilor considerând că nu ar fi. Punctul slab al actualului sistem se consideră a fi dificultatea de a stabili proveniența legală a bunurilor. Raritatea, valoarea istorică/educațională, vechimea și faptul că un bun cultural provine sau nu dintr-o zonă de conflict sunt considerate principalele criterii pentru definirea bunurilor care ar trebui să facă obiectul unei măsuri. Întreprinderile par să favorizeze adoptarea unor măsuri în principal de către țările exportatoare în vederea protejării propriului patrimoniu, cu ajutorul UE, în timp ce autoritățile publice și societatea civilă și-au exprimat sprijinul ferm în favoarea unei legislații a UE care să acorde autorităților vamale pârghiile necesare pentru a preveni intrarea unor bunuri culturale ilicite în UE.

În ceea ce privește cerințele în materie de documentație care permit demonstrarea provenienței ilicite, întreprinderile preferă în general o formă de autocertificare (declarație pe proprie răspundere), în timp ce autoritățile publice se pronunță în favoarea certificatelor de export (de fapt, din răspunsurile scrise rezultă că autoritățile publice ar prefera să elibereze licențe de import pe baza certificatelor de export).

2. Comisia a organizat, de asemenea, trei reuniuni ale grupului de experți pe probleme vamale referitoare la bunurile culturale (reprezentanți ai autorităților vamale și culturale din statele membre), în care, după prezentarea inițiativei, a avut loc un amplu schimb de opinii și o discuție pe marginea diferitor problematici și obiective. Delegații din statele membre au fost invitați și ei să prezinte în scris luări de poziție cu privire la diferitele opțiuni și mulți dintre ei au făcut acest lucru. Deși toate statele membre sunt de acord că ar trebui luate măsuri la import, au existat diferențe în ceea ce privește sprijinul exprimat în favoarea unor opțiuni specifice în acest sens. Un grup mare de state membre s-a declarat în favoarea licențelor de import pentru un număr limitat de categorii de bunuri culturale, și anume cele care sunt cele mai expuse riscului în actualul context geopolitic.

3. Autoritățile vamale și culturale ale statelor membre au fost chestionate, de asemenea, cu privire la impactul potențial sau așteptat al diferitor opțiuni de reglementare asupra administrațiilor (costuri sau alte sarcini birocratice).

Din cele 16 răspunsuri primite, 12 conțineau informații parțiale privind timpul care ar fi necesar pentru îndeplinirea formalităților legate de opțiunile de politică de reglementare. Majoritatea statelor membre nu au putut furniza nicio estimare, afirmând că structura sistemului lor actual și procedurile în vigoare nu permit acest lucru. Rezultatele (răspunsurile

¹⁷ Pentru raportul de sinteză al consultării, a se vedea: https://ec.europa.eu/info/consultations_ro

extrapolate cu ajutorul modelului de cost standard) au fost cu totul neconcludente, întrucât estimările furnizate au vizat numai anumite opțiuni politice și au ignorat altele.

4. A mai fost realizat un sondaj, de către un contractant extern, în cadrul studiului intitulat „Fighting illicit trafficking in cultural goods: analysis of customs issues in the EU” (Combaterea traficului ilicit de bunuri culturale: analiza aspectelor vamale în UE)¹⁸. Au fost adresate chestionare detaliate întreprinderilor, asociațiilor, autorităților publice și organizațiilor internaționale. Concluziile sondajului, așa cum apăreau în studiu, au fost utilizate în Raportul privind evaluarea impactului, cu precădere cele legate de experiența punerii în aplicare a Regulamentului UE privind exportul bunurilor culturale și a celor două regulamente privind sancțiunile impuse Irakului și Siriei.

• **Evaluarea impactului**

A fost realizată o evaluare a impactului¹⁹, iar Comitetul de analiză a reglementării, care emisese inițial un aviz negativ²⁰, a emis ulterior un aviz pozitiv²¹ în urma redeunerii, după ce a fost revizuită definiția problemei și obiectivele identificate și a fost realizată o prezentare mai clară și mai structurată a conținutului opțiunilor de politică avute în vedere.

Opțiunile care au fost selectate pentru a soluționa problemele identificate sunt compatibile și ar împiedica importul și depozitarea în UE de bunuri culturale exportate ilicit dintr-o țară terță, ceea ce ar permite reducerea traficului de bunuri culturale, combaterea finanțării terorismului și protejarea patrimoniului cultural, în special în țările din care provin aceste bunuri, afectate de conflicte armate. Acest obiectiv major trebuie atins fără a crea sarcini administrative inutile. Obiectivul poate fi atins în special prin următoarele mijloace:

1. Sensibilizarea potențialilor cumpărători, îndeosebi a turiștilor și călătorilor, precum și a autorităților vamale și a altor autorități de aplicare a legii.

2. Un regulament care să prevadă măsuri de control vamal aplicabil bunurilor culturale declarate pentru punere în liberă circulație sau pentru plasare sub alte regimuri vamale speciale (de exemplu, introducerea într-o zonă liberă) cu excepția mărfurilor aflate în tranzit. Controalele se referă la bunuri culturale, astfel cum au fost definite în Convenția din 1995 privind bunurile culturale furate sau exportate ilegal a Institutului Internațional pentru Unificarea Dreptului Privat (UNIDROIT), cu o vechime minimă de 250 de ani. Pentru aceste bunuri culturale, persoana care urmărește să le introducă pe teritoriul vamal al Uniunii trebuie să prezinte următoarele documente, pentru a demonstra legalitatea provenienței, respectiv legalitatea exportului din țara de origine:

– pentru obiecte arheologice, elemente ale unor monumente care au fost dezmembrate și pentru manuscrise și incunabule rare, persoana trebuie să solicite autorității competente desemnate în acest scop de către statul membru de intrare eliberarea unei licențe de import, prezentând dovada exportului licit al bunurilor din țara de origine;

– pentru toate celelalte bunuri culturale, persoana trebuie să prezinte autorităților vamale o declarație semnată (declarație pe proprie răspundere) care să ateste că bunurile au fost

¹⁸ Nepublicat încă.

¹⁹ A se vedea: <http://ec.europa.eu/transparency/regdoc/?fuseaction=ia&language=ro>

²⁰ A se vedea: <http://ec.europa.eu/transparency/regdoc/?fuseaction=ia&language=ro>

²¹ A se vedea: <http://ec.europa.eu/transparency/regdoc/?fuseaction=ia&language=ro>

exportate în mod legal din țara de origine, însoțită de un document conform standardului Object ID, care să conțină o descriere detaliată a obiectului. Autoritățile vamale înregistrează și păstrează o copie a acestor documente.

Se așteaptă ca opțiunile de politică selectate să atingă principalele obiective prezentate mai sus, precum și o serie de obiective specifice descrise în continuare:

Optându-se pentru definiția bunurilor culturale din Convenția UNIDROIT din 1995, alături de cerința privind vechimea minimă de 250 de ani, opțiunea stabilește o definiție comună a bunurilor culturale în contextul importului care este proporțională cu nivelul de protecție necesar (gamă largă de bunuri), fără a se împiedica comerțul legitim. Cerința de a furniza informații cu privire la bunul cultural și proveniența sa fie printr-o cerere de eliberare a unei licențe de import, fie prin completarea unui formular conform standardului Object ID garantează diligența cumpărătorilor și a importatorilor din UE în ceea ce privește legalitatea bunurilor culturale aduse în UE. În același timp, cerințele de import privind prezentarea unei documentații standardizate referitoare la identitatea bunurilor culturale introduse pe teritoriul UE vor facilita considerabil controalele vamale. Sancțiunile prevăzute în caz de încălcare (aplicate de statele membre) oferă un efect mai mare măsurilor de descurajare a traficului de bunuri culturale.

Alegerea acestei opțiuni de politică este întru totul coerentă cu nevoia identificată de reacție serioasă la riscul crescut ce amenință anumite categorii de bunuri culturale care, prin natura lor, sunt expuse în mod direct la pierdere sau dispersie, și anume patrimoniul arheologic. Întâmplarea face că acestea să fie chiar bunurile culturale vizate de teroriști și de alte grupări beligerante în scopul finanțării activităților lor. Din punctul de vedere al costurilor de conformare, ar putea exista unele costuri pentru pregătirea cererii de licență de import pentru aceste bunuri, dar ele reprezintă doar o mică parte²² a importurilor de bunuri culturale.

Această opțiune ar fi proporțională cu obiectivele stabilite deoarece organizează cerințele de certificare a importurilor în funcție de riscurile aferente și se poate adapta ușor la circumstanțele în schimbare și la profilurile traficului.

În sfârșit, organizarea campaniilor de sensibilizare adresate potențialilor cumpărători, autorităților vamale și altor autorități de aplicare a legii va promova implicarea activă a părților interesate în reducerea traficului.

• **Drepturile fundamentale**

Măsurile avute în vedere ar putea avea un impact asupra următoarelor drepturi care sunt consacrate la articolele următoare din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene („CDFUE”):

- libertatea de a desfășura o activitate comercială (articolul 16 din CDFUE); și
- dreptul de proprietate (articolul 17 din CDFUE).

²² Din cauza lipsei unei clasificări detaliate a bunurilor culturale în nomenclatura vamală, datele statistice, adică cantitative, sunt limitate și nu prezintă precizia dorită. Capitolul 97 din Sistemul armonizat, care se referă la „Obiecte de artă, obiecte de colecție și antichități” nu conține suficiente subdiviziuni care să permită colectarea datelor comerciale pentru anumite categorii de bunuri culturale. În consecință, evaluarea realizată este mai degrabă calitativă.

În caz de suspiciuni de declarații false legate de bunurile culturale, autoritățile pot decide să rețină temporar bunurile, având astfel un impact asupra dreptului de proprietate și asupra libertății de a desfășura o activitate comercială.

Articolul 52 din CDFUE precizează că orice limitare a drepturilor și libertăților recunoscute trebuie să fie prevăzută de lege, să respecte substanța acestor drepturi și libertăți, să răspundă obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune și să fie proporționată.

Măsurile mențin un echilibru atent între drepturile în cauză și interesele legitime ale societății prin adoptarea unei abordări care este eficientă (atinge obiectivul), dar afectează drepturile cât mai puțin posibil.

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Propunerea nu are implicații semnificative pentru bugetul Uniunii Europene.

5. ALTE ELEMENTE

- **Planuri de punere în aplicare și modalități de monitorizare, evaluare și raportare**

Comisia va fi împuternicită să adopte acte de punere în aplicare pentru a stabili formularele specifice utilizate (de exemplu, formulare de licență, formulare de cerere, texte ale declarației pe proprie răspundere etc.) și detaliile procedurale relevante.

Comisia va monitoriza rezultatele instrumentului juridic și ale dispozițiilor de aplicare ale acestuia în strânsă colaborare cu statele membre. Monitorizarea continuă și sistematică ar permite să se stabilească dacă propunerea de politică se aplică astfel cum s-a preconizat și ca problemele legate de punerea în aplicare să fie abordate în timp util.

Colectarea datelor concrete de către statele membre va furniza baza viitoarei evaluări a regulamentului și va fi ghidată de următorii indicatori de monitorizare:

- informații statistice transmise Comisiei cu privire la declarațiile înregistrate ale importatorilor;
- controalele efectuate în cazul în care există îndoieli cu privire la exactitatea informațiilor conținute într-o declarație a importatorului;
- numărul cererilor de licență de import depuse și numărul celor respinse;
- informații statistice relevante referitoare la fluxurile comerțului cu bunuri culturale (de exemplu, țări de unde bunurile culturale sunt expediate către UE);
- numărul de cazuri în care bunurile culturale au fost reținute pentru controale suplimentare, inclusiv pentru expertiză și
- sancțiunile instituite și aplicate de statele membre.

Dezvoltarea în viitor²³ a unor subdiviziuni corespunzătoare în nomenclatura vamală va permite monitorizarea mai bună a fluxurilor comerciale și colectarea unor date statistice mai specifice privind numărul și tipul de bunuri culturale care intră pe teritoriul vamal al Uniunii.

Comisia va pregăti un raport de evaluare pe baza informațiilor furnizate de statele membre, pe care îl va prezenta Parlamentului European și Consiliului la trei ani de la data aplicării regulamentului și ulterior o dată la cinci ani. Evaluarea regulamentului ar trebui să evalueze măsura în care au fost îndeplinite obiectivele. Rezultatele evaluării ar putea fi comunicate celorlalte instituții europene sub forma unui raport.

Eficacitatea inițiativelor însoțitoare, fără caracter legislativ, va fi evaluată în cadrul evaluărilor *ex-post* ale campaniilor de sensibilizare și ale sesiunilor de formare.

- **Explicații detaliate referitoare la prevederile specifice ale propunerii**

Articolul 1 enunță obiectul regulamentului și domeniul de aplicare al acestuia.

Articolul 2 prevede o serie de definiții ale termenilor utilizați în sensul regulamentului.

Articolul 3 enunță principiul conform căruia intrarea bunurilor culturale pe teritoriul vamal al Uniunii este permisă numai dacă a fost obținută o licență de import sau dacă a fost depusă o declarație a importatorului pentru bunurile respective. Bunurile culturale pot intra totuși temporar pe teritoriul UE în scopul participării la expoziții sau pentru cercetare academică sau științifică sau în cazurile în care este nevoie de un refugiu temporar pentru aceste bunuri, amenințate de distrugere și pierdere, dacă țara de origine este afectată de un conflict armat sau suferă de pe urma unei catastrofe naturale.

Articolul 4 prevede cazurile în care este necesară o licență de import, persoanele care trebuie să solicite o astfel de licență, condițiile și modalitățile de eliberare a licenței și autoritatea statului membru de la care poate fi obținută. Pentru a se evita eludarea, atunci când țara de export nu este țara în care a fost găsit sau creat obiectul („țara de origine”), se operează o distincție între statele semnatare ale Convenției UNESCO din 1970 și cele care nu au semnat această convenție. Dacă este vorba de o țară semnatară, prin urmare o țară angajată în lupta împotriva traficului ilicit de proprietate culturală, solicitantul trebuie să facă dovada exportului legal din țara respectivă; în caz contrar, solicitantul trebuie să demonstreze legalitatea exportului din țara de origine.

Articolul 5 prevede cazurile în care vor fi necesare o declarație a importatorului și un document standardizat în care sunt descrise mărfurile. Documentul standardizat va fi un „Object ID” – un standard internațional pentru descrierea bunurilor culturale. Acesta este promovat în prezent de principalele agenții de aplicare a legii, de muzee, de organizații de protecție a patrimoniului cultural, de organizații de evaluare și comercializare a obiectelor de artă și de companiile de asigurări. UNESCO l-a aprobat ca fiind standardul internațional utilizat pentru înregistrarea unui set minim de informații privind bunurile culturale mobile. Object ID este cunoscut și utilizat în multe state membre, unde unitățile de poliție specializate îl folosesc pentru inventarierea obiectelor în baze de date digitale, el fiind utilizat ca un mijloc

²³ Mai întâi, la nivelul nomenclurii tarifare a UE, creând subdiviziuni TARIC (Tariful vamal integrat al Comunităților Europene) corespunzătoare în scopul aplicării măsurilor vamale ale UE și apoi, la nivel internațional, de către Organizația Mondială a Vămirilor, care și-a exprimat clar intenția lor de a modifica capitolul 97 din Sistemul armonizat și de a crea mai multe subdiviziuni ale acestuia.

rapid de a comunica informații și de a stabili cerințe minime de înregistrare a informațiilor pentru muzee. Se face o distincție similară celei de la articolul 4, între țările de export care sunt state semnatare ale Convenției UNESCO din 1970 și cele care nu au semnat această convenție.

Articolul 6 se referă la acțiunile de control și de verificare întreprinse de autoritățile vamale.

Articolul 7 prevede publicarea periodică de către Comisie a listelor cu birourile vamale competente desemnate de statele membre în sensul regulamentului. Această publicare este considerată necesară pentru informarea operatorilor economici.

Articolul 8 prevede cazul în care anumite bunuri culturale pot fi reținute în vamă pentru că nu poate fi demonstrată legalitatea exportului bunurilor culturale în cauză din țara de origine.

Articolul 9 solicită statelor membre să stabilească o cooperare între autoritățile lor competente și prevede dezvoltarea în viitor a unei baze de date electronice menite să faciliteze stocarea și schimbul de informații, în special declarații ale importatorilor și licențe de import eliberate.

Articolul 10 solicită statelor membre să prevadă sancțiuni pentru încălcarea prezentului regulament, în conformitate cu sistemele lor juridice interne.

Articolul 11 solicită statelor membre să organizeze sesiuni de formare adecvate destinate autorităților care au fost desemnate să pună în aplicare regulamentul, precum și campanii de sensibilizare pentru a-i informa pe potențialii cumpărători cu privire la cadrul juridic existent și a-i descuraja să cumpere bunuri culturale din țări terțe, a căror proveniență nu o cunosc.

Articolul 12 prevede competența Comisiei de a adopta acte delegate. Această competență va permite Comisiei să adapteze, dacă va fi necesar, pragul minim de vechime sau categoriile de bunuri culturale pentru care este necesară licența de import (ca urmare a schimbării circumstanțelor sau pe baza experienței acumulate). Întrucât Organizația Mondială a Vămirilor și-a declarat intenția de a adăuga în viitor subdiviziuni la capitolul 97 din Sistemul armonizat (SA) (unde marea majoritate a bunurilor culturale sunt clasificate în scopuri tarifare și statistice), Comisia trebuie să fie în măsură să actualizeze în consecință codurile tarifare relevante în anexa la regulament.

Articolul 13 prevede desemnarea unui comitet care va asista Comisia la punerea în aplicare a regulamentului. Din motive de coerență și eficacitate, este necesar să se desemneze în acest scop comitetul care asistă deja Comisia în contextul Regulamentului (CE) nr. 116/2009 privind exportul bunurilor culturale.

Articolul 14 vizează raportarea și evaluarea. Comisia va colecta periodic informații de la statele membre cu privire la punerea în aplicare și rezultatele regulamentului, pe baza unei serii de indicatori. Statelor membre li se vor trimite chestionare relevante pentru a se obține același tip de informații, pe baza cărora Comisia va elabora un raport adresat Parlamentului European și Consiliului. Primul raport va fi transmis la trei ani de la data începerii punerii în aplicare a prezentului regulament.

Articolul 15 prevede intrarea în vigoare a regulamentului.

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI
privind importul bunurilor culturale

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 207,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) Având în vedere Concluziile Consiliului din 12 februarie 2016 privind combaterea finanțării terorismului, Comunicarea Comisiei către Parlamentul European și Consiliu privind Planul de acțiune pentru consolidarea combaterii finanțării terorismului²⁴ și Directiva privind combaterea terorismului²⁵, ar trebui puse în aplicare norme comune privind comerțul cu țările terțe, astfel încât să se asigure o protecție eficace împotriva pierderii bunurilor culturale, conservarea patrimoniului cultural al umanității și împiedicarea finanțării terorismului prin vânzarea patrimoniului cultural obținut prin jaf către cumpărători din Uniune.
- (2) Patrimoniul cultural constituie unul dintre elementele de bază ale civilizației, care îmbogățește viața culturală a tuturor și, prin urmare, ar trebui să fie protejat împotriva însușirii ilegale și a jafului. În consecință, Uniunea ar trebui să interzică intrarea pe teritoriul său vamal a bunurilor culturale exportate ilegal din țări terțe.
- (3) Având în vedere normele diferite aplicabile în statele membre în ceea ce privește intrarea bunurilor culturale pe teritoriul vamal al Uniunii, ar trebui să se ia măsuri în special pentru a se garanta că importurile de bunuri culturale fac obiectul unor controale uniforme la intrare.
- (4) Normele comune ar trebui să vizeze tratamentul vamal al bunurilor culturale din afara Uniunii care intră pe teritoriul vamal al Uniunii, respectiv atât punerea lor în liberă circulație, cât și plasarea lor sub un alt regim vamal decât cel de tranzit.

²⁴ COM(2016) 50 final.

²⁵ Directiva (UE) 2017/541 a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie 2017 privind combaterea terorismului și de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/475/JAI a Consiliului și de modificare a Deciziei 2005/671/JAI a Consiliului; JO L 88, 31.3.2017, p.6-21.

- (5) Având în vedere potențialul cunoscut al zonelor libere (așa-numitele „porturi libere”) pentru stocarea bunurilor culturale, măsurile de control care urmează să fie puse în aplicare ar trebui să aibă un domeniu de aplicare cât mai larg cu putință în ceea ce privește regimurile vamale vizate. Așadar, respectivele măsuri de control ar trebui să vizeze nu numai bunurile puse în liberă circulație, ci și cele plasate sub un regim vamal special. Acest domeniu larg de aplicare nu ar trebui să contravină însă principiului libertății de tranzit al mărfurilor și nici să depășească obiectivul de împiedicare a intrării bunurilor culturale exportate ilegal pe teritoriul vamal al Uniunii. În consecință, măsurile de control ar trebui să excludă tranzitul, prevăzând însă posibilitatea plasării bunurilor care intră pe teritoriul vamal al Uniunii sub regimuri vamale speciale.
- (6) În regulament ar trebui să fie utilizate definițiile bazate pe cele din Convenția UNESCO privind mijloacele de interzicere și prevenire a importului, exportului și transferului ilicit de proprietate culturală semnată la Paris la 14 noiembrie 1970 și din Convenția UNIDROIT privind bunurile culturale furate sau exportate ilegal semnată la Roma la 24 iunie 1995, la care sunt părți un număr semnificativ de state membre, având în vedere faptul că multe țări terțe și majoritatea statelor membre sunt familiare cu dispozițiile acestor convenții.
- (7) Legalitatea exporturilor ar trebui examinată pe baza legilor și reglementărilor din țara în care au fost descoperite sau create bunurile culturale („țara de origine”). Pentru a se evita eludarea, atunci când bunurile culturale sunt introduse în Uniune dintr-o altă țară terță, persoana care dorește să le introducă pe teritoriul vamal al Uniunii ar trebui să demonstreze că bunurile respective au fost exportate legal din țara terță în cauză, dacă aceasta este semnatară a Convenției UNESCO din 1970 și, prin urmare, este angajată în lupta împotriva traficului ilicit de proprietate culturală. În celelalte cazuri, persoana ar trebui să facă dovada exportului legal din țara de origine.
- (8) Pentru a nu împiedica în mod disproporționat comerțul transfrontalier cu bunuri, prezentul regulament ar trebui să se aplice numai bunurilor care au o anumită vechime. În acest scop, este oportun să se stabilească un prag de vechime de 250 de ani pentru toate categoriile de bunuri culturale. Datorită acestui prag de vechime, măsurile prevăzute de prezentul regulament se vor concentra asupra bunurilor culturale cu cea mai mare probabilitate de a fi vizate de tâlhari în zonele de conflict, fără a exclude alte bunuri al căror control este necesar pentru a asigura protecția patrimoniului cultural.
- (9) Traficul de artefacte și obiecte de antichitate obținute prin jaf a fost identificat ca o posibilă sursă de finanțare a terorismului și de spălare a banilor în cadrul evaluării la nivel supranațional a riscurilor legate de spălarea banilor și finanțarea terorismului, care afectează piața internă²⁶.
- (10) Întrucât anumite categorii de bunuri culturale, și anume obiectele arheologice, elementele unor monumente, manuscrisele și incunabulele rare, sunt deosebit de vulnerabile la jafuri și distrugere, este necesar să se prevadă un sistem de control mai riguros înainte ca acestea să intre pe teritoriul vamal al Uniunii. Un astfel de sistem ar trebui să impună prezentarea unei licențe eliberate de autoritatea competentă din statul membru de intrare înainte de punerea în liberă circulație a bunurilor respective sau de

²⁶

Comunicarea Comisiei COM (2017) 340

plasarea lor sub un alt regim vamal decât cel de tranzit. Persoanele care doresc să obțină o altfel de licență, ar trebui să fie în măsură să facă dovada legalității exportului din țara de origine, prin documente justificative și dovezi corespunzătoare, în special certificate de export sau licențe eliberate de țara terță de export, facturi, contracte de vânzare, documente de asigurare, documente de transport și evaluări ale experților. Autoritățile competente ale statelor membre ar trebui să decidă dacă să elibereze licența fără întârziere, pe baza unor cereri complete și corecte.

- (11) Pentru alte categorii de bunuri culturale, persoanele care doresc să le introducă pe teritoriul vamal al Uniunii ar trebui să depună o declarație prin care să certifice și să își asume responsabilitatea pentru legalitatea exportului din țara terță și să ofere informații suficiente pentru identificarea bunurilor respective de către autoritățile vamale. Pentru a facilita procedura și din motive de securitate juridică, informațiile despre bunurile culturale ar trebui să fie furnizate prin intermediul unui document standardizat. Pentru descrierea bunurilor culturale ar trebui utilizat standardul Object ID recomandat de UNESCO. Autoritățile vamale ar trebui să înregistreze intrarea bunurilor culturale respective, să păstreze originalele și să elibereze declarantului o copie a documentelor relevante, pentru a asigura trasabilitatea după intrarea bunurilor pe piața internă.
- (12) Admiterea temporară a bunurilor culturale pentru cercetare pedagogică, științifică sau academică nu ar trebui să fie condiționată de prezentarea unei licențe sau a unei declarații.
- (13) Depozitarea bunurilor culturale provenite din țări afectate de conflicte armate sau de catastrofe naturale ar trebui să fie permisă și fără prezentarea unei licențe sau a unei declarații în scopul asigurării siguranței și al conservării acestora.
- (14) Pentru a ține seama de experiența acumulată în timpul punerii în aplicare a prezentului regulament și de evoluția circumstanțelor politice și de altă natură care ar putea să pună în pericol bunurile culturale, însă fără a împiedica în mod disproporționat comerțul cu țările terțe, Comisiei ar trebui să i se delege competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în ceea ce privește modificarea pragului de vechime pentru diferitele categorii de bunuri culturale. Totodată, această delegare ar trebui să-i permită Comisiei să actualizeze anexa, ca urmare a modificărilor aduse Nomenclaturii Combinate. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți, și ca respectivele consultări să se desfășoare în conformitate cu principiile stabilite în Acordul interinstituțional privind o mai bună legiferare din 13 aprilie 2016²⁷. În special, pentru a asigura participarea egală la pregătirea actelor delegate, Parlamentul European și Consiliul primesc toate documentele în același timp cu experții din statele membre, iar experții acestor instituții au acces sistematic la reuniunile grupurilor de experți ale Comisiei însărcinate cu pregătirea actelor delegate.
- (15) Pentru a asigura condiții uniforme de punere în aplicare a prezentului regulament, Comisiei ar trebui să i se confere competențe de executare pentru a adopta modalitățile specifice de admitere temporară și de depozitare a bunurilor culturale pe teritoriul

²⁷ JO L 123, 12.5.2016, p. 1.

vamal al Uniunii, modelele de cereri de licențe de import și de formulare, de declarații ale importatorilor și de documente însoțitoare, precum și alte norme procedurale privind depunerea și prelucrarea acestora. Comisiei ar trebui să i se confere competențe de executare și în ceea ce privește stabilirea modalităților de creare a unei baze de date electronice pentru stocarea și schimbul de informații între statele membre. Aceste competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului²⁸.

- (16) Ar trebui colectate informații relevante privind fluxurile comerciale de bunuri culturale, pentru a sprijini punerea în aplicare eficientă a regulamentului și a oferi o bază pentru viitoarea evaluare a acestuia. Fluxurile comerciale de bunuri culturale nu pot fi monitorizate eficient doar pe baza valorii sau a greutateii lor, deoarece acești doi parametri pot varia. Este esențial să se colecteze informații cu privire la numărul de articole declarate. Întrucât în Nomenclatura combinată nu este specificată nicio unitate suplimentară de măsură pentru bunurile culturale, este necesar să se prevadă obligația declarării numărului de articole.
- (17) Strategia și planul de acțiune UE pentru gestionarea riscurilor vamale²⁹ urmărește, printre altele, consolidarea capacităților autorităților vamale pentru a spori gradul de receptivitate față de riscurile în materie de bunuri culturale. Ar trebui utilizat cadrul comun de gestionare a riscurilor prevăzut în Regulamentul (UE) nr. 952/2013, iar informațiile relevante privind riscurile ar trebui să fie comunicate între autoritățile vamale.
- (18) Statele membre ar trebui să introducă sancțiuni eficace, proporționate și disuasive pentru nerespectarea dispozițiilor prezentului regulament și să le comunice Comisiei.
- (19) Comisiei ar trebui să i se acorde suficient timp pentru a adopta normele de aplicare a prezentului regulament, în special cele referitoare la formularele adecvate pentru cererea de eliberare a unei licențe de import sau pentru pregătirea unei declarații a importatorului. În consecință, aplicarea prezentului regulament ar trebui amânată.
- (20) În conformitate cu principiul proporționalității prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru îndeplinirea obiectivului respectiv.
- (21) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute la articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană și reflectate în Carta Drepturilor Fundamentale ale Uniunii Europene, în special titlul II,

²⁸ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

²⁹ COM/2014/0527 final: Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu și Comitetul Economic și Social European privind strategia și planul de acțiune UE pentru gestionarea riscurilor vamale.

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Obiect și domeniu de aplicare

Prezentul regulament stabilește condițiile și procedura pentru intrarea bunurilor culturale pe teritoriul vamal al Uniunii.

Prezentul regulament nu se aplică bunurilor culturale care sunt în tranzit pe teritoriul vamal al Uniunii.

Articolul 2

Definiții

1. În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

(a) „bunuri culturale” înseamnă orice obiect care are importanță pentru arheologie, preistorie, istorie, literatură, artă sau știință și care aparține categoriilor enumerate în tabelul din anexă și îndeplinește condiția pragului minim de vârstă specificat în anexa respectivă;

(b) „țară de origine” înseamnă țara pe al cărei teritoriu actual au fost create sau descoperite bunurile culturale;

(c) „țară de export” înseamnă ultima țară în care s-au aflat bunurile culturale în mod permanent, în conformitate cu legile și reglementările țării în cauză, înainte de expedierea lor în Uniune;

(d) „permanent” înseamnă o perioadă de timp de cel puțin o lună și în alte scopuri decât pentru utilizare temporară, tranzit, export sau expediere;

(e) „punere în liberă circulație” înseamnă procedura vamală menționată la articolul 201 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013;

(f) „plasarea sub un alt regim special decât cel de tranzit” înseamnă plasarea bunurilor într-una dintre categoriile de regimuri vamale speciale menționate la literele (b), (c) sau (d) de la articolul 210 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013;

(g) „titularul bunurilor” înseamnă persoana menționată la articolul 5 alineatul (34) din Regulamentul (UE) nr. 952/2013;

(h) „declarant” înseamnă persoana menționată la articolul 5 alineatul (15) din Regulamentul (UE) nr. 952/2013.

2. Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 12, cu scopul de a modifica a doua coloană a tabelului din anexă, ca urmare a modificărilor intervenite în Nomenclatura Combinată și de a modifica pragul minim de vechime din a treia coloană a tabelului din anexă, în lumina experienței acumulate în timpul punerii în aplicare a prezentului regulament.

Articolul 3

Intrarea bunurilor culturale pe teritoriul vamal al Uniunii

1. Punerea bunuri culturale în liberă circulație și plasarea bunurilor culturale sub un alt regim special decât cel de tranzit sunt permise numai cu condiția prezentării unei licențe de import eliberate în conformitate cu articolul 4 sau a unei declarații a importatorului efectuate în conformitate cu articolul 5.

2. Alineatul (1) nu se aplică:

(a) admiterii temporare, în sensul articolului 250 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013, a bunurilor culturale pe teritoriul vamal al Uniunii pentru cercetare pedagogică, științifică și academică;

(b) depozitării, în sensul articolului 237 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013, a bunurilor culturale în scopul expres de a asigura conservarea acestora de către o autoritate publică sau sub supravegherea unei autorități publice.

3. Comisia poate să adopte, prin intermediul actelor de punere în aplicare, modalitățile specifice pentru admiterea temporară sau depozitarea bunurilor culturale menționată la alineatul (2). Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 13.

4. Alineatul (1) nu aduce atingere altor măsuri adoptate de Uniune în conformitate cu articolul 215 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

Articolul 4

Licența de import

1. Punerea în liberă circulație și plasarea sub un alt regim special decât cel de tranzit în Uniune a bunurilor culturale menționate la literele (c), (d) și (h) din anexă se supun condiției de a prezenta autorităților vamale o licență de import.

2. Titularul bunurilor solicită autorității competente din statul membru de intrare eliberarea unei licențe de import. Cererea este însoțită de documente justificative și informații care să dovedească faptul că bunurile culturale în cauză au fost exportate din țara de origine în conformitate cu legile și reglementările acesteia. Cu toate acestea, în cazul în care țara de export este parte la Convenția UNESCO privind mijloacele de interzicere și prevenire a importului, exportului și transferului ilicit de proprietate culturală semnată la Paris la 14 noiembrie 1970 (denumită în continuare „Convenția UNESCO din 1970”), cererea este însoțită de documente justificative și informații care dovedesc faptul că bunurile culturale în cauză au fost exportate din țara respectivă în conformitate cu legile și reglementările acesteia.

3. Autoritatea competentă din statul membru de intrare verifică dacă cererea este completă. Autoritatea în cauză cere solicitantului, în termen de 30 de zile de la primirea cererii, să prezinte eventuale informații sau documente care lipsesc.

4. În termen de 90 de zile de la depunerea cererii complete, autoritatea competentă o verifică și decide dacă să elibereze licența de import sau să respingă cererea. Cererea poate fi respinsă din următoarele motive:

(a) în cazul în care țara de export nu este parte la Convenția UNESCO din 1970, nu s-a demonstrat că bunurile culturale au fost exportate din țara de origine în conformitate cu legile și reglementările acesteia;

(b) în cazul în care țara de export este parte la Convenția UNESCO din 1970, nu s-a demonstrat că bunurile culturale au fost exportate din țara de export în conformitate cu legile și reglementările acesteia;

(c) autoritatea competentă are motive rezonabile să creadă că titularul bunurilor nu le-a achiziționat pe căi legale.

5. Statele membre desemnează autoritățile publice competente să elibereze licențe de import în conformitate cu prezentul articol. Ele transmit Comisiei datele de contact ale autorităților respective și orice modificări ale acestora.

Comisia publică datele de contact ale respectivelor autorităților competente, precum și modificările acestora, în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, seria C.

6. Comisia poate să stabilească, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, modelul cererii de licență de import și modalitățile procedurale de depunere și prelucrare a acestor cereri. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 13.

Articolul 5

Declarația importatorului

1. Punerea în liberă circulație și plasarea sub un alt regim special decât cel de tranzit în Uniune a bunurilor culturale menționate la literele (a), (b), (e), (f), (g), (i), (j), (k) și (l) din anexă se supun condiției de a prezenta autorităților vamale a statului membru de intrare o declarație a importatorului.

2. Declarația importatorului conține o declarație semnată de titularul bunurilor conform căreia bunurile au fost exportate din țara de origine în conformitate cu legile și reglementările acesteia. Cu toate acestea, dacă țara de export este parte la Convenția UNESCO privind proprietatea culturală, declarația importatorului conține o declarație semnată de titularul bunurilor conform căreia bunurile au fost exportate din țara respectivă în conformitate cu legile și reglementările acesteia.

Declarația importatorului include un document standardizat care descrie bunurile culturale în cauză suficient de detaliat pentru a permite identificarea acestora de către autoritățile vamale.

3. Comisia poate să adopte, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, modelul declarației importatorului și modalitățile procedurale de depunere și prelucrare a declarației importatorului. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 13.

Articolul 6

Controlul vamal și verificările

1. Licența de import menționată la articolul 4 sau declarația importatorului menționată la articolul 5, după caz, se prezintă biroului vamal competent să pună bunurile culturale în liberă circulație sau să le plaseze sub alt regim special decât cel de tranzit.
2. În ceea ce privește bunurile culturale care necesită eliberarea unei licențe de import pentru a intra pe teritoriul vamal al Uniunii, autoritățile vamale verifică dacă licența de import corespunde bunurilor prezentate. În acest scop, autoritățile vamale pot să efectueze un examen fizic al bunurilor culturale, inclusiv prin realizarea unei expertize.
3. În ceea ce privește bunurile culturale care necesită depunerea unei declarații a importatorului pentru a intra pe teritoriul vamal al Uniunii, autoritățile vamale verifică dacă declarația importatorului îndeplinește cerințele prevăzute în articolul 5 sau bazate pe acesta și dacă corespunde bunurilor prezentate. În acest scop, autoritățile vamale pot să solicite declarantului informații suplimentare și să efectueze un examen fizic al bunurilor culturale, inclusiv prin realizarea unei expertize. Ele înregistrează declarația importatorului atribuindu-i un număr de ordine și o dată a înregistrării, iar la momentul acordării liberului de vamă eliberează declarantului o copie a declarației înregistrate a importatorului.
4. Atunci când se depune o declarație pentru punerea bunurilor culturale în liberă circulație sau plasarea lor sub un alt regim special decât cel de tranzit, cantitatea produselor se indică cu ajutorul unității suplimentare prevăzute în anexă.

Articolul 7

Birourile vamale competente

În cazul în care statele membre limitează numărul birourilor vamale competente să pună bunurile culturale în liberă circulație sau să le plaseze sub un alt regim special decât cel de tranzit, ele transmit Comisiei datele de contact ale respectivelor birouri vamale și orice modificări ale acestora.

Comisia publică datele de contact ale respectivelor birouri vamale, precum și modificările acestora, în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, seria C.

Articolul 8

Reținerea temporară de către autoritățile vamale

1. Autoritățile vamale confiscă și rețin temporar bunurile culturale introduse pe teritoriul vamal al Uniunii, dacă bunurile în cauză au intrat pe teritoriul vamal al Uniunii fără a îndeplini condițiile prevăzute la articolul 3 alineatele (1) și (2).
2. Decizia administrativă menționată la alineatul (1) însoțită de o expunere a motivelor, este comunicată declarantului și face obiectul unei căi de atac efective, în conformitate cu procedurile prevăzute de legislația națională.
3. Perioada de reținere temporară este strict limitată în timp în funcție de timpul de care au nevoie autoritățile vamale sau celelalte autorități de aplicare a legii pentru a stabili dacă împrejurările

cazului justifică reținerea în temeiul altor dispoziții ale legislației naționale sau a Uniunii. Perioada maximă de reținere temporară în temeiul prezentului articol este de 6 luni. În cazul în care nu se ia o decizie cu privire la reținerea în continuare a bunurilor culturale în acest termen sau dacă se decide că împrejurările cazului nu justifică reținerea în continuare, bunurile culturale sunt puse imediat la dispoziția declarantului.

Articolul 9

Cooperare administrativă

1. În scopul punerii în aplicare a prezentului regulament, statele membre asigură cooperarea între autoritățile competente menționate la articolul 3 alineatul (4).

2. Se poate crea un sistem electronic pentru stocarea și schimbul de informații între autoritățile statelor membre, în special în ceea ce privește declarațiile importatorilor și licențele de import.

3. Comisia poate să prevadă, prin intermediul unor acte de punere în aplicare:

a) modalitățile de punere în funcțiune, operare și întreținere a sistemului electronic menționat la alineatul (2);

b) modalitățile detaliate de stocare și schimb de informații între autoritățile statelor membre prin intermediul sistemului electronic menționat la alineatul (2).

Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura menționată la articolul 13.

Articolul 10

Sanțiuni

Statele membre stabilesc normele privind sancțiunile aplicabile în cazul încălcării articolelor 3, 4 și 5 și în special în cazul declarațiilor false și al prezentării de informații false pentru a obține intrarea bunurilor culturale pe teritoriul vamal al Uniunii și ia toate măsurile necesare pentru a garanta punerea în aplicare a normelor respective. Sancțiunile prevăzute sunt eficace, proporționate și disuasive. Statele membre informează Comisia, în termen de 18 luni de la intrarea în vigoare a regulamentului, cu privire la regimul acestor sancțiuni și cu privire la măsurile respective și notifică fără întârziere orice modificare ulterioară care le vizează.

Articolul 11

Formarea, consolidarea capacităților și sensibilizarea

Statele membre organizează activități de formare și de consolidare a capacităților pentru a asigura punerea în aplicare eficace a prezentului regulament de către autoritățile vizate. Ele pot utiliza, de asemenea, campanii de sensibilizare adresate în special cumpărătorilor de bunuri culturale.

Articolul 12

Exercitarea delegării

1. Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei sub rezerva respectării condițiilor prevăzute în prezentul articol.
2. Competența de a adopta actele delegate menționate la articolul 2 alineatul (2) este conferită Comisiei pentru o perioadă de timp nedeterminată, începând de la (...). (Oficiul pentru Publicații va completa data intrării în vigoare a prezentului act).
3. Delegarea competențelor menționată la articolul 2 alineatul (2) poate fi revocată în orice moment de către Parlamentul European sau de către Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării competențelor specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.
4. Înainte de adoptarea unui act delegat, Comisia îi consultă pe experții desemnați de fiecare stat membru în conformitate cu principiile prevăzute în Acordul interinstituțional privind o mai bună legiferare din 13 aprilie 2016.
5. De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.
6. Un act delegat adoptat în temeiul articolului 2 alineatul (2) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecții în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 13

Procedura comitetului

1. Comisia este asistată de comitetul instituit prin articolul 8 din Regulamentul (CE) nr. 116/2009 al Consiliului³⁰.
2. Atunci când se face trimitere la prezentul articol, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 14

Raportarea și evaluarea

1. Statele membre furnizează Comisiei informații privind punerea în aplicare a prezentului regulament. Aceste informații includ în special:

³⁰ Regulamentul (CE) nr. 116/2009 al Consiliului din 18 decembrie 2008 privind exportul bunurilor culturale (JO L 39, 10.2.2009, p. 1).

- (a) informații statistice cu privire la declarațiile înregistrate ale importatorilor;
- (b) informațiile privind încălcările dispozițiilor prezentului regulament;
- (c) numărul cererilor de licență de import depuse și numărul cererilor de licență de import respinse;
- (d) informații statistice relevante referitoare la comerțul cu bunuri culturale;
- (e) numărul de cazuri în care bunurile culturale au fost reținute și
- (f) numărul de cazuri în care bunurile culturale au fost abandonate în favoarea statului în conformitate cu articolul 199 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013.

În acest scop, Comisia adresează statelor membre chestionare relevante. Statele membre au la dispoziție 6 luni pentru a comunica Comisiei informațiile solicitate.

2. Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind punerea în aplicare a prezentului regulament la trei ani de la data punerii în aplicare a prezentului regulament și, ulterior, o dată la cinci ani.

Articolul 15

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament se aplică de la 1 ianuarie 2019.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles,

Pentru Parlamentul European
Președintele

Pentru Consiliu
Președintele